

ROBERT BRYNDZA

ÖLÜMCÜL SIRLAR

Çeviren
Aslı Dağlı

Riky ve Lola için

İnsan en az kendi karakterinde konuşurken kendisidir.

Ona bir maske verin, size hakikati söylesin.

—OSCAR WILDE

BİR

Noel arifesinin geç saatleriydi. Marissa Lewis, Brockley’de tren-den inip platforma ayak bastı ve sarhoş kalabalıkla beraber üst geçide doğru ilerledi. İlk kar taneleri havada tembelce burgaçlar çiziyordu. Bir an evvel evlerine ulaşıp kutlamalara başlamaya hevesli kalabalıkların içi heyecan ve alkolla doluydu.

Marissa mavi siyah saçlı, menekşe gözlü, vücudu kum saati şeklinde, güzel bir kadındı. Annelerin oğullarını uyardıkları türden bir kız olmaktan gurur duyardı. Burlesk dansçısı olarak sahne aldığı Londra’daki şu gece kulübünden eve dönüyordu ve üzerinde kürk biyeli, siyah, uzun, vintage bir kaban vardı. Tenini solgun gösteren ağır bir makyaj yapmış, takma kirpikler takmış ve dudaklarına kan kırmızısı bir ruj sürmüştü. Üst geçidin basamaklarına ulaştığında, önündeki birkaç erkek dönüp onu ağılıkla süzdü. Marissa adamların bakışlarını takip edince uzun kabanının alttaki düğmelerinin açıldığını ve merdivenden çıkarken, gösterisi için giydiği uzun çoraplarıyla jartiyerini gözler önüne serdiğini gördü. Kocaman pirinç düğmeleri iliklemek için durduğunda insanlar iki yanından akın akın ilerlemeye devam ettiler.

“Umarım o kürk sahtedir,” diye homurdandı biri arkasından. Marissa arkasına baktığında kemikleri sayılan genç bir kadın ve en az onun kadar zayıf erkek arkadaşıyla karşılaştı. İkisinin de üstünde pejmürde kışlık montlar vardı ve kadının uzun saçları yağ içindeydi.

“Evet, sahte,” diye çıkıştı Marissa, yalanını maskeleyen baş döndürücü bir gülümsemeyle.

“Bana gerçek gibi göründü,” dedi genç kadın. Erkek arkadaşı ağzı hafifçe aralanmış vaziyette, Marissa’nın düğmelerini iliklemekle meşgul olduğu kabanından görünen dantelli çorabıyla jartiyerine alık alık bakıyordu.

“Frank!” diye patladı genç kadın ve erkek arkadaşını çekiştirerek basamakları tırmanmaya koyuldu.

Marissa’nın kabanının biyesindeki kürk *gerçektir*. Soho’daki bir ikinci el vintage mağazasında sudan ucuza görünce kaçırma-
mıştı. Yanında da o esnada koluna asılı olan makyaj çantasını almıştı.

Marissa kalan basamakları da çıktı ve üst geçitten geçti. Aşağıdaki tren rayları ay ışığında parlıyordu ve çatıların üstü inceden karla örtülmeye başlamıştı. Üst geçidin sonuna yaklaştığında az önce dikkatini çeken iki genç adamın en üst basamakta oyalanarak beklemekte olduklarını gördü. Nabızı hızlandı.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu daha uzun olanı kolunu uzatarak. Kızıl saçlı, al yanaklı, sakalsız, yakışıklı bir tipti. Üç parçalı bir takım elbise ve taba rengi uzun bir kaban giymişti. Taba rengi deri ayakkabıları parlıyordu. Arkadaşı daha kısa boyluydu ve neredeyse uzun boyluyla bir örnek giyinmişti fakat tip açısından diğeri kadar şanslı değildi.

“Böyle iyiyim,” dedi Marissa.

“Yerler kaygan,” diyerek belirtti adam kolunu zorla Marissa’nınkinin altına sokarak. Şimdi aşağı inen merdivenin yarısını tikiyorlardı. Bir anlığına Marissa adamı süzdü ve yardım teklifini kabul etmenin durumu kolaylaştırabileceğine karar verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi ve adamın koluna girdi. Daha kısa boylu olan adam makyaj çantasını almaya davrandı ama Marissa başını iki yana sallayarak gülümsedi. Marissa’yı aralarına almış, merdivenden inerlerken ayaklarının altındaki tuzlar çatır çutur etti. Bira ve sigara kokuyorlardı.

“Manken misin?” diye sordu uzun boylu olanı.

“Hayır.”

“M.L. neyin kısaltması?” diye sordu kısa boylu olanı makyaj çantasına işlenmiş harflere işaret ederek.

“Adımla soyadımın baş harfleri.”

“Yani? Adın ne?”

“Ben Sid, bu da Paul,” dedi uzun boylu adam. Paul sırtarak iri, sarı dişlerini gözler önüne serdi. Basamakların sonuncusundan da indiler ve Marissa onlara teşekkür edip kolunu adamınkinden kurtardı. “Bir içki içmeye ne dersin?”

“Teşekkürler ama eve geç bile kaldım,” dedi Marissa. Adamlar yine merdivenin yarısını tıkamışlardı ve kalabalık sel gibi yanlarından akıp gidiyordu. Bir an öylece dikildiler. Bekliyor, durumu tartıyorlardı.

“Hadi ama, Noel vaktindeyiz,” dedi Sid. Marissa geriye doğru bir adım atarak onlarla arasına trenden inen yolculardan birkaçını koydu. “Seni evine de bırakabiliriz?” diye ekledi Sid insanları itip kakarak Marissa’nın yanına gitmeye çalışırken. Paul bir delikanlıyı iterek kalabalığın içinde kendine yol açtı ve o da Marissa’ya doğru hareketlendi. Boncuk gibi gözleri hem delici hem de boş bakıyordu.

“Hayır. Gerçekten. Eve gitmeliyim ama teşekkür ederim, çocuklar. Mutlu Noeller.”

“Emin misin?” dedi Paul.

“Evet, teşekkürler.”

“Seninle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?” diye sordu Sid.

“Ne?”

“Sadece birlikte bir *selfie*; güzel kızları severiz. Ayrıca geceleri soğuk yataklarımızda bir başımıza yatarken bakacak bir şeyimiz olur.”

Ona bakış şekilleri Marissa’ya kurtları düşündürdü. Aç kurtları. İki yanında durup ona iyice sokuldular. Sid iPhone’unu çıkarıp ardı ardına *selfie*ler çekerken Marissa arka tarafında bir el hissetti. Derken parmaklar kalçalarının arasına doğru hareketlendi.

“Harika,” dedi adamlardan uzaklaşarak. Ona fotoğrafı gösterdiler. Marissa’nın gözleri fal taşı misali açık çıkmıştı, yine de hissettiği kadar korkmuş görünmüyordu.

“Gerçekten harika bir vücudun var,” dedi Sid. “Seni bizimle bir içki içmeye ikna edemeyeceğimizden emin misin?”

“Votkamız, Malibu’umuz, şarabımız var,” dedi Paul. Marissa üst geçitten yana baktı ve hâlâ birkaç yolcunun oradan geçmekte olduğunu gördü. Tekrar adamlara döndü ve yine zoraki bir gülümseme takındı.

“Üzgünüm, çocuklar. Bu gece olmaz.”

Başını kaldırıp yukarı, küre şeklindeki plastik muhafazasının içindeki güvenlik kameralarından birine baktı. Adamlar bakışlarını takip ettiler. En nihayetinde durumu çaktılar ve yanından ayrıldılar.

“Amma da kendini beğenmiş bir sürtüktü,” dediğini duydu Paul’ün. Biraz geride kaldı, derin bir oh çekti ve iki adamın kaldırımın kenarındaki bir arabaya doğru seğirtmelerini izledi ama arkalarını dönüp ona baktıklarında bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Kahkaha attıklarını, arabanın kapılarını çarparak kapattıklarını ve ardından motoru çalıştırdıklarını duydu. Ancak araba kaldırımın kenarından ayrılıp istasyonun önündeki cepten çıktığında nefesini hâlâ tutmakta olduğunu fark etti.

Nefesini verdi ve sona kalan birkaç yolcunun da merdivenden indiğini gördü. Derken gözü en tepede duran, ellilerinin başında, uzun boylu, yakışıklı adamla son derece solgun görünen eşine takıldı.

“Kahretsin,” dedi alçak sesle. Koşar adım kendini yan yana dizilmiş bilet otomatlarından birinin önüne attı ve pürdikkat ekrana bakar gibi yaptı.

“Marissa! Seni gördüm!” dedi alkolden kalınlaşmış bir kadın sesi. “Gördüm seni, sürtük!” Kadın ona yetişmek için merdivenden paldır küldür indi.

“Jeanette!” diye bağırdı adam.

“Bizi rahat bırak,” diye bağırdı kadın. Marissa’ya uzandı ama

temas etmesine ramak kala durdu. İşaretparmağını Marissa'nın suratından üç santim ötede salladı. "Ondan uzak duracaksın!"

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Suratı kızarmış ve şişmiş, kırmızı ruj dudaklarının etrafındaki, sigara tiryakilerine has kırışıklıkların içine dolmuştu.

"Jeanette!" diye tısladı adam. Nihayet kadına yetişmiş, onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Karı koca aşağı yukarı aynı yaşta olmasına rağmen adamın haşın, yakışıklı bir suratı vardı. Bu durum Marissa'ya zamanın erkeklere daha merhametli davranabildiğini hatırlattı.

"Yolunuza çıkmamaya çalışıyorum ama aynı sokakta oturuyoruz. Yollarımız mecburen kesişiyor," dedi Marissa tatlılıkla gülümseyerek.

"Kevaşenin tekisin!"

"Barda mıydın, Jeanette?"

"Evet!" diye hırladı kadın. "Kocamla."

"Sen ayık görünüyorsun, Don. Ben de sarhoş gözlüğüne asıl ihtiyacı olanın sen olduğunu sanırdım."

Jeanette, Marissa'nın suratına bir tokat atmak için elini kaldırdı ama Don onu bileğinden yakaladı.

"Bu kadarı yeter. Neden şu dilini tutamıyorsun, Marissa? İyi olmadığını görüyorsun," dedi.

"Burada yokmuşum gibi konuşmayı kesin," dedi Jeanette peltek peltek.

"Hadi, gidiyoruz," dedi Don. Neredeyse bir hasta gibi kadını oradan uzaklaştırdı.

"Siktiğim in orospusu," diye mırıldandı Jeanette.

"Seks için kimseden para aldığım olmadı!" diye bağırdı Marissa. "Don'a sor!"

Don suratında kederli bir ifadeyle dönüp ona baktı. Marissa adamın alkolik karısına mı yoksa kendine mi üzüldüğünü kestiremedi. Jeanette'in kaldırımın kenarındaki arabaya binmesine yardım edip onu yolcu koltuğuna oturttu. Onlar arabalarıyla çekip giderlerken Marissa gözlerini yumup Don'la yaşadıklarını

anımsadı. Gece geç saatte, annesi uyuduktan sonra kapısını çal-
ışını... Birlikte sessizce yatak odasına geçişlerini... Sevişirlerken
sıcak vücudunun teninde bıraktığı hissi...

Gözlerini tekrar açtığında son yolcuların civar sokaklara da-
ğıldığını ve orada yalnız olduğunu gördü. Lapa lapa kar yağıyor-
du ve kar taneleri istasyonun içinde bulunduğu parkın etrafına
yerleştirilmiş parlak ışıklara yakalanıyordu. Marissa istasyonun
önündeki cebe çıktı ve Foxberry Yolu'ndan sağa döndü. Evlerin
pencerelerinden ıslıl ıslıl Noel ağaçları görünüyor, karları ezen
botlarının sesi yoğun sessizliği delip geçiyordu.

Yol ileride sertçe sağa doğru kıvrılıp Howson Yolu'na dönüş-
tü. Marissa tereddüt etti. Karanlığa gömülmüş sokak önünde
uzanıp gidiyordu. Lambalarının çoğu sönmüştü ve iki tarafı sıra
evlerle kaplı beş yüz metre uzunluğundaki sokağı aydınlatmak
iki sokak lambasına kalmıştı. Marissa bu yolu son trenin diğer
yolcularıyla yürümeyi istemişti; onunla aynı yoldan giden biri-
leri muhakkak olurdu ve onlar sayesinde yürüyüş boyunca ken-
dini daha güvende hissedirdi. Ne var ki Jeanette ve istasyondaki
şu iki ucube planlarını altüst etmişti.

Marissa gölgelerin hâkim olduğu ara sokaklarda karanlık,
boş pencerelerin arasından koşar adım ilerlemeye koyuldu. Ken-
dini bir sonraki ışık havuzuna zor atıyordu. Sokağın sonundaki
okul sayesinde gündüz gibi aydınlık olan Coniston Yolu karan-
lığın içinde görüldüğünde derin bir oh çekti. Sola döndü, oyun
parkından yürüdü ve karşıdan karşıya geçerek bahçe kapısının
önüne geldi. Kapı açılırken gıcırdadı. Pencerelerin hepsi karan-
lıktı ve minicik ön bahçeleri gölgeler içindeydi. Marissa anahtarı
çoktan hazırlamıştı fakat tam anahtarı kilide sokacaktı ki
arkasından yumuşak bir küt sesi geldi.

"İsa aşkına! Ödümü kopardın, Beaker," dedi bahçe kapısının
yanındaki büyük çöp tenekesinin tepesinde oturan bir kedinin
kusursuz, koyu renkli hatlarını görünce. Marissa yanına gidip
kediye kucakladı. "Hadi. Dışarısı ikimiz için de çok soğuk." Be-
aker mırıldandı ve ona anlamlı, yeşil gözleriyle baktı. Marissa

suratını kedinin sıcak tüylerine gömdü. Kedi ona bir anlık huzur lütfettikten sonra kollarının arasında kıvrandı. “Tamam tamam, seni küçük bok çuvalı.” Kedi kucağından atladı ve göz açıp kapayıncaya dek bahçenin yan tarafındaki çalılardan arasına daldı.

Marissa anahtarı kilide sokmak için uzandı ama arkasındaki bahçe kapısı gıcırdayınca donakaldı. Belli belirsiz bir sürtünme sesi duydu. Bunu karı çiğneyen ayak sesleri takip etti. Marissa usulca o yana döndü.

Arkasında uzun, siyah trençkotlu bir karaltı vardı. Yüzü suratındaki gaz maskesinden ötürü görünmüyordu. Maskenin parlak siyah deriden biçilmiş başlık kısmı kafatasını sımsıkı sarmıştı. İki büyük, yuvarlak göz deliği boş boş Marissa’ya bakıyor, maskenin haznesi ya da nefes alma aparatı suratını göğüs hizasının hemen üstüne kadar uzatıyordu. Karaltı siyah eldiven takmıştı ve sol elinde uzun, ince bir bıçak vardı.

Marissa telaşa anahtarı kilide sokmaya davrandı ama karaltı üzerine atıldı, onu omzundan yakaladı ve sırtını sokak kapısına yapıştırdı. Gümüşü bir parıltı oldu, ardından maskenin göz deliklerine kanlar sıçradı.

Makyaj çantası yere düşerken Marissa elini boynuna götürdü ve ancak ondan sonra gırtlakındaki derin kesiğin korkunç acısını hissetti. Çığlık atmaya çalıştı ama tek yapabildiği lıkırtıyı andıran bir ses çıkarabilmek oldu ve ağzı kanla doldu. Ellerini kaldırdı. Karaltı bir parça sendeledikten sonra bıçağını tekrar savurdu ve parmaklarından ikisiyle kabanının kumaşını etine kadar kesti. Marissa nefes alamıyordu. Soluk almaya çalıştıkça da boğulur gibi sesler çıkarıyor ve etrafa kan sıçratıyordu. Karaltı onu kafasının arkasından yakaladı, patika boyunca sürükledi ve suratını bahçe kapısının tuğla kadesine geçirdi. O anda yüzünde korkunç bir acı patlak verdi ve Marissa kırılan kemiğin sesini duydu.

Nefes almaya çalıştı ama öğürdü. Kanla dolan ciğerlerinde havaya yer kalmamıştı. Bu yabancıyı onu kapıdan küçücük bahçenin ortasına doğru sürüklemeye çalışmasını neredey-

se kayıtsızca izledi. Karaltı yalpaladı. Bir an düşecek gibi oldu ama sonra dengesini korudu. İki eliyle bıçağı sımsıkı kavrayıp Marissa'nın boynunu ve gırtlakını deşmeye koyuldu. Kanı kar örtüsüne oluk oluk akarken son nefesini vermek üzere olan Marissa gaz maskesinin iri, geniş göz deliklerinden gördüğü yüzü tanıdığını düşündü.

İKİ

Başmüfettiş Erika Foster'ın alarmı 07:00'da çaldı ve yatak örtüleriyle battaniyelerin derinliklerinden çıkan soluk tenli, ince bir kol alarmı kapattı. Yatak odası karanlık ve serindi. Sokak lambalarının ışığı üç yıldır değiştirmeye niyetli olduğu fakat evsahibi-ne sorma fırsatını bir türlü bulamadığı kâğıt inceliğindeki jaluzilerden içeri süzülüyordu. Yatakta yuvarlandı, örtüleri üstünden attı, yalınayak banyoya gitti ve duşunu alıp dişlerini fırçaladı.

Ancak giyindikten, telefonunu, cüzdanını ve kimlik kartını cebine attıktan sonra o günün Noel olduğunu ve Binbaşı Paul Marsh'ın evinde öğle yemeğine davetli olduğunu hatırladı.

"Kahretsin," dedi gerisin geriye yatağına otururken. Elini kısa, sarı saçlarından geçirdi. "Kahretsin."

Çoğu polis memuru Noel günü öğle yemeğini mahalli amirle ve ailesiyle yeme davetini bir başarı olarak görürdü ama Erika için Marsh'la ilişkisi... *karmaşıktı*.

Erika genç bir çiftin bir dizi cinayet işlediği yürek burkan bir vaka üzerinde çalışmayı yeni bitirmişti. Hastalıklı oyunlarının bir parçası olarak Binbaşı Marsh'ın iki küçük kızını kaçırmışlardı ve Marsh'ın karısı Marcie kaçırma hadisesi sırasında saldırıya uğramıştı. Vaka tam teşekküllü bir insan avıyla sonuçlanmıştı. Kızlar Erika sayesinde kurtarılmıştı. Hâliyle Marsh'la Marcie'nin onu teşekkür mahiyetinde davet ettiklerinin farkındaydı ama tek istediği olanları unutmaktı.

Erika ayağa kalktı ve gardırobunun kapağını açarak neredeyse hepsi işte giymeye uygun olan az sayıdaki kıyafetine baktı. Özenle asılmış siyah pantolonların, hırkaların ve beyaz gömleklerin arasından mavi renkli, kolsuz bir elbise bulmayı başardı. Elbisenin askısını çene hizasında tutarak makyaj masasının aynasına döndü. Erika'nın boyu yalınayak bir seksendi. Güçlü, belirgin elmacıkkemikleri, iri kahverengi gözleri ve ıslak tutamlar hâlinde dik dik duran kısa, sarı saçları vardı. "İsa aşkına, resmen bir deri bir kemik kalmışım," dedi elbiseyi eskiden kıvrımlı olan vücuduna tutarken. Merhum kocası Mark'ın şifoniye üstünde duran fotoğrafına baktı. "Kimin Lean Cuisine'e ihtiyacı var ki? Dul kalmak insanın bel çevresinde mucizeler yaratıyor..." Espri-sinin soğukluğu onu dehşete düşürdü. "Üzgünüm," diye ekledi.

Mark da bir polis memuruydu. Erika, Marsh ve Mark birlikte eğitim görmüşlerdi ama Mark altı yıl önceki bir uyuşturucu baskını sırasında hayatını kaybetmişti. Mark'ın fotoğrafı on beş yıl boyunca paylaştıkları Manchester'daki şu evin oturma odasında çekilmişti. Pencereden süzülen güneş ışığı huzmeleri kısacık kesilmiş sarı saçlarına vurarak altın rengi bir hale yaratıyordu. Yakışıklıydı. Gülümsemesi sıcacık ve bulaşıcıydı.

"Marsh'la Marcie'ye ne diyeceğimi bilmiyorum... Tek istediğim sayfayı çevirip yaygara koparmadan yoluma devam etmek."

Mark ona sırttı.

"Öf, seni şaklaban! Bahane uydurmak için çok mu geç kaldım?"

Evet, diyordu gülümsemesi âdeta. Hadi ama, Erika, oyunbozanlık yapma.

"Haklısın, iptal edemem... Mutlu Noeller." İşaretparmağını önce dudağına, sonra da cama dokundurdu.

Erika az sayıda eşyayla dekore edilmiş açık mutfaklı oturma odasına geçti. Burada küçük bir kanepesi, televizyonu ve yarı boş bir kitaplığı vardı. Mikrodalganın üstünde küçük, plastik bir Noel ağacı duruyordu. Uzun yıllar boyunca televizyonun üstünde durmuştu ama düz ekranlar çıktığından beri gülünç gö-

rünmeden durabileceği yegâne yer mikrodalganın üstüydü. Erika kahve makinesinin düğmesine basıp perdeleri açtı. Otopark ve ötesindeki yol sokak lambalarının ışığında turuncu turuncu parlayan kalın bir kar örtüsünün altında kalmıştı. Görünürde ne bir insan ne de bir araba olunca Erika kendisini dünyadaki yegâne kişiymiş gibi hissetti. Yer seviyesinden esen bir rüzgâr kar tozlarını otoparkın duvarının dibindeki kar yığına doğru süpürdü.

Erika kahvesini doldururken ev telefonu çaldı. Koşarak koridora gidip bir mucize yaşanması ve öğle yemeğinin iptal olması için dualar ederek telefona yanıt verdi. Ne var ki arayan Mark'ın babası Edward'dı.

"Yoksa seni uyandırdım mı, tatlım?" dedi insanın içini ısıtan Yorkshire aksanıyla.

"Hayır, uyanıktım. Mutlu Noeller."

"Sana da Mutlu Noeller. Londra soğuk mu?"

"Kar var," dedi Erika. "Doğrusunu söylemek gerekirse ancak bileğe kadar geliyor ama o kadarı da manşet olmaya yeter."

"Burada bir metre kar var. Bizim burada, Beverley'de daha bile çok." Sesi kırılğan ve gergin geliyordu.

"Isınabiliyor musun?"

"Evet, tatlım. Ateşi yaktım. Bugün biraz hovarda hissediyorum, o yüzden gün boyu yanık tutacağım... Seni göremeyeceğime üzülüyorum."

Erika vicdan azabı duydu.

"Yılbaşında gelirim. Birikmiş iznim var."

"Bugün seni çalıştırıyorlar mı?"

"Bugün çalışmıyorum. Paul Marsh'ın evine öğle yemeğine davetliyim... Ailesiyle birlikte olacağız. Başlarına gelenlerden sonra gönlüm hayır demeye elvermedi."

"O da kim, tatlım?"

"Paul, Paul Marsh..."

Hatta bir sessizlik oldu.

"Evet, elbette. Genç Paul. Acaba Ford Cortina'sını satmayı başarabildi mi?"

“Ne?”

“Onun karşılığında eline çok para geçeceğinden şüpheliyim. Tam bir külüstür. Gövdesindeki deliklere parmağını bile soka-bilirsin.”

“Edward, sen neyden bahsediyorsun?” dedi Erika. Marsh’ın kırmızı bir Ford Cortina’sı vardı ama bu seneler önce, doksanlı yılların başlarındaydı.

“Ah, evet. Gevezelik ediyorum... Önceki gece uykumu pek alamadım. Onlar nasıl? Başlarına gelenlerden sonra?”

Erika ne diyeceğini bilemedi. Telefonun kablosunu parmaklarına doladı. Edward neredeyse seksen yaşındaydı ama onunla tanıştığı günden beri zeki ve akli başında bir adamdı.

“Daha çok erken. Onları... şeyden beri görmedim.”

Arka planda su ısıtıcısının ışığını duydu.

“Onlara çok selam söyle, tamam mı?”

“Elbette.”

“Şimdi kapatıyorum, tatlım. Sabah kahvemi içip uyanmaya ihtiyacım var. Daha hediyelerimi de açacağım. Kendine dikkat et ve Mutlu Noeller.”

“Edward, her şeyin yolunda olduğundan emin misin?” diyecek oldu Erika ama Edward telefonu çoktan kapatmıştı.

Bir anlığına telefona öylece bakakaldı, ardından pencerenin kenarına gitti. Yolun karşısındaki Viktoryen konak geniş ve süslüydü. Ayrıca sokaktaki evlerin geri kalanı gibi apartmana dönüştürülmüştü. Şimdi ışıkların çoğu yanıyordu. Erika pencerele-
rin birinden, büyük bir Noel ağacının etrafında hediyelerini açan iki küçük çocuklu bir çift gördü. Kalın kabanlı bir kadın yağan kara karşı başını önüne eğmiş, peşi sıra çektiği küçük siyah köpekle birlikte kaldırımında güçlükle yürüyordu. Erika telefonun başına geri döndü. Ahizeyi kaldırdı, sonra tekrar yerine bıraktı.

Hazırlandı ve saat on bire gelmeden dairesinden çıktı. Kar artık lapa lapa yağmaktaydı ve tüm dükkânlar kapalı olduğundan

günün insanın uykusunu getiren bir havası vardı. Erika birkaç çocuğun dışarıda kartopu oynadığını gördü.

Crofton Park tren istasyonunun yanına sıralanmış mağazaların önünden arabasıyla geçerken trafik yoğunlaşıp yavaşlamaya başladı. Çok geçmeden durma noktasına geldi. Arabasının silecekleri kuru karı temizlerken ciyaklıyordu. Derken gözü ileride yanıp sönen mavi polis ışıklarına takıldı. Bu keyfini az da olsa yerine getirdi; ona işi düşündürdü. Trafik kaplumbağa hızıyla akmaya başladı. Crofton Park Okulu'nu henüz geçmişti ki solundaki yollardan birinin iki polis aracısıyla kapatılıp polis kordonuna alındığını gördü. Memur John McGorry rüzgârda çırpınan bandın yanında iki polisle konuşuyordu. Erika onlarla aynı hizaya geldiğinde kornaya bastı. Dönüp ona baktılar.

"Neler oluyor?" diye bağırdı camını indirirken. Bir kar ser-pintisi içeri akın etti ama Erika'nın umurunda bile olmadı. McGorry uzun, siyah kabanının yakasını dikleştirip ona doğru koştu. Yirmilerinin ortasında, yakışıklı ve genç bir adamdı. Koyu renkli saçları kâkül misali suratına düşer dururdu. Teni pürüzsüz ve solgundu. Yanakları soğuktan al al olmuştu. Erika'nın arabasının yanına geldiğinde eldivenli eliyle saçlarını geriye attı.

"Mutlu Noeller, patron. Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Erika'nın makyaj yapıp küpe taktığını gözden kaçırmayarak.

"Öğle yemeğine... Neler oluyor?"

"Genç bir kadın evinin önünde bıçaklanarak öldürülmüş hâlde bulundu. Bunu yapan her kimse cinnet getirmiş olmalı. Her yer kan içinde," dedi başını iki yana sallayarak. Trafik yavaştan hareketlenmeye başlayınca Erika'nın gaza basmasını bekleyerek tekrar kaldırıma çıktı. "İyi eğlenceler, ben de şimdiye dek paydos etmeyi umuyordum. Sen yarın çalışıyor musun?"

"Bugün nöbetçi başmüfettiş kim?"

"Peter Farley fakat şu anda Catford'daki bir üçlü bıçaklama vakasına bakıyor. Görünüşe bakılırsa insanlar sırf Noel diye birbirlerini öldürmekten vazgeçmiyor."

Önündeki araba hareketlenince arkasındaki panelvan kornaya asıldı. Erika kanın gövdeyi götürdüğü bir suç mahallinin, Noel günü Marsh'la öğle yemeği yemekten ne kadar daczap olduğunu düşündü. Arkasındaki panelvan tekrar kornaya bastı. Erika vitesi geçirip arabayı kaldırıma çıkararak McGorry'nin yerinden sıçramasına neden oldu. Ardından kimlik kartıyla kabarcığını aldı ve arabadan indi.

“Beni şu suç mahalline götür,” dedi.

Ü Ç

Erika kimlik kartını gösterdi ve McGorry'yle birlikte eğilerek polis kordonunun altından geçti. Sokak boyunca yürümeye koyuldular. Komşuların sabahın erken saatlerine has muhtelif kılıklarda kapı eşiklerinden olan biteni izledikleri, yolun sonundaki polis kordonuna aval aval baktıkları ve üniformalı polis memurlarının başka bir polis kordonunun etrafında fır döndüğü sokağın yukarısını görebilmek için boyunlarını uzattıkları köhne evlerin arasından geçtiler.

Öğle yemeği için giydiği topuklu ayakkabılar buz tutmuş kaldırımında kaydığundan Erika, McGorry'ye yetişmekte zorlandı. Keşke hava daha iyi olsaydı, diye düşündü. Böylece ayakkabılarını çıkarıp yalınayak yürüyebilirdi.

"Yolu kapatmak için daha kötü bir gün olamazdı; akrabalarını ziyarete gelen bir sürü kişiyi geri çevirmek zorunda kaldık..." McGorry arkasına baktı ve Erika'nın yanındaki duvara tutuna tutuna sağlam adımlar atmaya çalıştığını gördü.

"Ne var?" dedi Erika, McGorry'ye yetiştiğinde adamın ona bön bön baktığını görünce.

"Yok bir şey. Topuklu ayakkabı giymişsin," dedi.

"İyi iş, dedektif."

"Hayır, harika görünüyorsun. Yani şık, gerçekten çok iyi..."

Erika kaşlarını çattı ve yürümeye devam edecek oldu ama ayağı kaydı. McGorry düşmesine ramak kala onu yakaladı.

“Koluma girmek ister misin?” diye sordu. “Ev sokağın sonuna doğru.”

“Aslında istemem ama öylesi daha çabuk olur. Ayrıca üniformaların önünde kış üstü oturmak da istemiyorum.”

McGorry'nin koluna tutundu ve ağır ağır yürümeye koyuldular.

“Bir keresinde ben de topuklu giymiştim,” dedi McGorry.

“Öyle mi?”

“Hem de on beş santimlik stilettolardan. Hendon'dayken Noel vakti bir bağış gecesi düzenlemiştik. *Ciddi Olmanın Önemi*'nde Leydi Bracknell'i canlandırmıştım.”

Buzda kayıp düşmeden yürümeye çalışan Erika o anki huyuzluğuna rağmen gülümsedi.

“On beş santimlik stileto, öyle mi? Leydi Bracknell ağırbaşlı, mutaassıp ve yaşlı bir Viktoryen hanımefendi değil miydi?”

“Ayaklarım kırk altı numara. Ayağıma olan tek topuklu onlardı,” dedi kürek gibi ayakkabılarına işaret ederek.

“Bağış gecesinde ne kadar topladınız?”

“Dört yüz yetmiş üç pound elli...”

“Madem öyle, şu Leydi Bracknell'i biraz görelim,” dedi Erika.

“El çantası mı?” dedi McGorry sesini kaymak tabakadan yaşlı bir kadınmiş gibi titreterek.

Erika başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Polisliği bırakmadığın iyi olmuş.”

Sokağın sonuna yakın sıra evlerden birinin önündeki, rüzgârın etkisiyle balon gibi şişen başka bir polis kordonuna geldiklerinde McGorry'nin kolundan çıktı. Alçak bir duvar ve karla örtülmüş yüksek bir çalı çit evin ön bahçesini gözlerden gizliyordu. Açık bahçe kapısından, mavi renkli Tyvek tulumlarını çekmiş adli tıp görevlilerinin oluşturduğu kalabalığı gördüler. Polis kordonundaki memur Erika'nın kimlik kartına baktı.

“Nöbetçi başmüfettişe zaten haber verildi. Catford'daki bir üçlü bıçaklama vakasından ötürü sadece biraz geç...” dedi kadın.

“Madem o yok, ben varım,” diye araya girdi Erika. Polis me-

murunu başıyla onayladı ve kordonu kaldırdı. Erika ve McGorry kaldırımın kenarına park edilmiş adli tıp minibüsüne gittiler. Gri saçları kısacık kesilmiş, hızlı, orta yaşlı, sert bakışlı, üniformalı bir kadın polis memuru ikisine de birer Tyvek tulum verdi. Erika ve McGorry kabanlarını çıkarıp minibüsün üstüne astılar.

“Mendebur hava! Sanırım donuyorum,” dedi McGorry. Bacaklarını çabucak tulumun paçalarından soktu ve geri kalanını bir çırpıda ince takım elbisesinin üstüne geçirdi.

“Önceki gece eksi on ikileri gördü,” dedi polis memuru. Erika minibüse tutundu, tek ayağının üstünde dengede durdu ve tulumu yukarı çekti ama sol topuğu kumaşa takılıp tulumun paçasını boylu boyunca yırttı.

“Kahretsin!”

“Ben onu torbalarım, siz bunu alın,” dedi polis memuru eline yeni bir tulum tutuştururken. Erika tulumu alıp üzerine geçirdi ama yine aynı şey oldu. “Bilhassa böyle bir günde düz ayakkabı giymelisiniz,” dedi polis memuru.

Erika ona ters ters baktı. O üçüncü tulumu alıp başarılı bir şekilde topuklu ayakkabılarının üstünden geçirirken McGorry nazikçe bakışlarını kaçırdı. Erika fermuarını çekti ve kapüşonlarını kafalarına taktılar. Bu defa sıra galoşlara geldi. Erika az biraz zorlansa da hazırlıkları tamamladıklarında bahçe kapısına doğru seğirtip küçücük, sıkış tepiş ön bahçeye girdiler.

Isaac Strong, yani adli patoloji uzmanı iki asistanıyla birlikte dar bir alanda çalışıyordu. Kırklarının başında, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Üçgen biçimli saç çizgisinden alınına dökülen koyu kahve saçları Tyvek tulumunun kapüşonunun altından görünüyordu. Her daim soru sorar gibi görünmesine yol açan uzun, ince kaşları vardı.

Genç bir kadının kanlar içindeki vücudu cumbanın altında sırtüstü yatıyordu. Uzun, siyah kabanının önü boylu boyunca açıktı. Gece hava sıcaklığında ciddi bir düşüş yaşandığından, sağa sola saçılmış kanları donarak yakut kırmızısı bir sorbe kıvamını almıştı. Gırtlığı kesikti. Altında biriken kanın en yoğun olduğu yer de

burasıydı. Kanlar sol bacağına yukarısına doğru sıyrılarak siyah çoraplarıyla jartiyerini gözler önüne seren yeşil renkli, ince, askı-sız elbisesini sırlıslıkla etmiş, cılız, donuk bir püskürtü hâlinde tepesindeki cumbayla pencere pervazını kaplamıştı.

“Günaydın, Mutlu Noeller,” dedi Isaac başını iki yana sallayarak. Karşılama cümlesi biçimsizce havada asılı kaldı. Erika genç kızın yüzüne baktı. Suratı hem madden hem de mecazen korku içinde donakalmıştı. Dudakları geriye doğru çekilmiş, ön dişlerinden biri diş etine yakın bir yerden kırılmıştı. Her ne kadar boş bakıyor olsalar da gözleri menekşe rengiydi ve ölümden bile çarpıcı bir güzellikleri vardı.

“Kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu Erika.

“Marissa Lewis, yirmi iki yaşında,” diye yanıtladı Isaac.

“Bu resmî bir kimlik teşhisi mi?”

“Bu sabah cesedini annesi buldu. Ayrıca cüzdanında bir de ehliyeti var.”

Erika çömelip yakından baktı. Üstüne “M.L.” harflerinin işlenmiş olduğu, kare şeklinde bir makyaj çantası çalı çitin dibinde yarı-sına kadar kara gömülmüştü ve yanında da yüksek topuklu, siyah bir ayakkabı duruyordu. İkisi de plastik sayılarla işaretlenmişti.

“Cesede dokunan oldu mu?”

“Hayır,” dedi McGorry. “Olay mahalline ilk intikal eden üniformalı bendim. Onu bulan annesiydi ve kadın hiçbir şeye el sürmediğini söyledi.”

“Ne zaman öldüğünü biliyor muyuz?”

“Aşırı soğuklar ölüm zamanını saptamayı zorlaştırıyor,” dedi Isaac. “Boğazı çok keskin bir bıçakla kesilmiş. Bıçak derin bir kesik açarak boynunun her iki yanındaki karotid arterleri parçalamış. Bunun ani kan kaybına neden olduğunu görebilirsin. Kısa süre içinde kan kaybından ölmesi gerekirdi. Fakat sağ elinin işaretparmağı az kalsın kopacaktı ve başparmağında, ortaparmağında ve kollarında kendini korumak için ellerini kaldırdığına işaret eden kesikler var.”

“Bahçe kapısı ya da evin sokak kapısı dışında bahçeden çıkış

yok," dedi McGorry. Erika pencereye ek olarak sokak kapısının rengi atmış mavi boyasının da ince, donmuş kan püskürtüsünden nasibini aldığını gördü.

"Bunlar onun anahtarları mı?" diye sordu Erika kalp şeklindeki anahtarlığa takılı anahtarları fark ederek.

"Evet," dedi McGorry.

Erika kısa bir anlığına gözlerini yumdu ve etrafı duvarlarla çevrili bu küçücük alanda bıçaklı bir manyak tarafından alt edilmenin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Gözlerini tekrar açtı ve Marissa'nın suratına baktı.

"Burnu kırılmış," dedi.

"Evet. Sol elmacık kemiği de öyle. Ayrıca ön dişini kapının kaidesine gömülü vaziyette bulduk."

Erika ve McGorry dönüp, orta yerine şu plastik sayılardan iliştirilmiş bahçe kapısının kaidesine baktılar. Tuğlalara yer yer kar kümeleri yapışmıştı. Bahçe kapısının yanında büyük bir çöp tenekesi duruyordu ve geri dönüşüm kutusu ağzına kadar boş votka şişeleriyle doluydu. Erika eve dönüp baktı. Perdeler örtülü, ışıklar sönmüştü.

"Annesi nerede?"

"Komşusunun evinde," dedi McGorry çaprazdaki bir sıra eve işaret ederek.

"Kurbanın burada yaşadığından emin miyiz? Noel için annesini ziyarete gelmediğinden?"

"Bunu teyit etmemiz gerek."

"Kurbanı taşımakta zorlanacağız," dedi Isaac'in asistanlarından biri. Kan sıçramış bacaklardaki karı temizlemeyi henüz bitirmişti.

"Neden?" diye sordu Erika.

Adam başını kaldırıp ona baktı. İri, kahverengi gözleri içli içli bakan, ufak tefek bir adamdı. Cesedin altından başlayıp etrafa yayılan buz tutmuş büyük kan birikintisine işaret etti.

"Kan yüzünden. Kurbanın altındaki toprak tabakasına kadar donmuş."